

Tillhör
Anna Svensson

V 246

Anna Maria Svensson

Björ.

Anna Maria Svensson

Björ.

Anna Maria Svensson

Björ.

Anna Maria Svensson

Björ.

Du ärorika fosterland.

Du ärorika fosterland, där fädrens kummel stå
Du höga fjällbekrönta skand den brognaböjör stå

Du glada hem du fridens kust,
Din sträcke uti nöd och lust.

Utlöver dig sin hand.

Fäst läng min väg och brant min stig
Af jag lever och jag dö för dig.

Mitt gamla fosterland.

Du ärliga, du svenska jord nog vet jag vad du var,
Nog är ditt minnes ära spord till mig från farfars far,
För dig, för dig jag sjunga skall,
Lid morgonfriska böljors sval.

När rolen rinna, gaga

För dig min karga äm jag står,

När bak om skogen kvällen står,

I glöd vid västerms rand.
Slut.

T. 100.

Bevåringssåso.

1

Undan ur vägen här komma vi bevåringssåssar
Ingen förlögen och ingen ur humör.
Tummorna stiga på andra sidan fl. diket för oss,
Eckorna niga det är blott som sig bör.
// Trumslagarn trummar ekot svarar: fram! fram!
Raska soldater gå vägen fram. //

2

Raska soldater när dammet står och rolen blossar
Upp med humöret och sjungen stumps i känd.
Rockarna rilla väl str. am. på kronangossar,
Det får man låta för kung och fosterland.
// Trumslagarn trummar ekot svarar: fram! fram!
Raska soldater gå vägen fram. //

Slut.

Äck nu är det vinter.

1

Äck nu är det vinter,
Och skidan hon stinter,
I bakter och pinter,
Går bra, går bra.

Och knutarna spraka,
Och mederna knaka,
Och idarna braka,
Hurra Hurra.

2

Nu remma vi hemma,
Lär skridsko i klämma
Och möte vi stämma
På sjön min vän
Nu börjas attacken
Med ståt upp på klacken
Och nacken i backen
Och upp igen

Inas län.

1

Oversusande far över skummande våg,
Oversky höga blånande fjäll
// Sträcker Skandians sängbräst sitt vindnebbkast,
Till ett land med en gammal kull.

3

Skär vinbarnen snåga,
På näsa och öga,
Det akta vi påga,
Där bra, går bra.
Skär julgrönen blossar,
Och läxan hon lossar
Då sjunga vi oss ur
"Hurra Hurra!"
Slut.

2/
Med en snöstormar gny omkring vitnande mo,
i hans kyliga fädernes land,
11/ Ljungen sänger en ömt om sitt ensliga bo
Invid skogbekläddt östersjöstrand. 11/

3/
Det är jubel igen ibland blommor och blad,
I de melodiska delarnas skydd
11/ Och från främmande land skyndas sängarenglad
Till sin avlägsna fädernes bygd. 11/

4/
Invid östersjövik, omkring speglande sjö
Tonar trastens melodiska drill,
11/ Och i boet som skönats av vinter och snö,
Dittlar maken och hysar den därtill. 11/

5/
Och hon visar förnöjd till de älskade små
Här är skönt för vår ensliga ö.
11/ Mö vi bedja till Gud att vi slutligen få
Bland de surande björkarna dö. 11/
Slut.

Vidervision.
1/ Sov du lilla viding,
In så är det vinter,
Du så rova björk och bjung
Ror och hy acinter,
In så är det långt till vår,
Innan björk i blomma står,
Sov du lilla vido,
In så är det vinter.

2/ Solstens öga ser på dig,
Solstens gamm dig vaggan,
Snart blir grönt på skogens stig,
Och var blomma vaggan.
In en liten solstensbön,
Vide liten blir så grön
Solstens öga ser dig
Solstens gamm dig vaggan.
Slut.

11/ Slätt vi gå.
Slätt vi gå. Hög och blå morgonhimlen är,
Och i höjd, här, vad fröjd ibland björkarna här,

"Lamm vill ej till skogen besörja till en munter lek
 Till ett lågt rängen klinga mellan björk och lek,
 lo, lo, lo, lo, lo, o. s. v.

3) Blommor små jagro stå uppå tuvan grö
 Högre upp uti topp kuttro duvor blå
 Bächen förbar uti dalen ren och silverklar,
 Ekorn klättrar uti ålen hurtig kvick och snar,
 Skyn do do glatt all gå ut till hurtig lek.
 Mod får arm kraft får arm gång får kind och blet,
 Du får kraft uti din lunga även väden dog,
 Du kan jubla du kan sjunga riktigt starkt dog.
 Slut.

Talkultans viss om Gustav Larso.

1/
 Han markens rös skall vridna,
 Han sommar följis av häst,
 Men aldrig där den bilden,
 Som bar i folkets bröst,
 2) Gyråra berg och dalar,
 Han lever ännu kvar,

Den kungen som oss alla
 all älskar som en far.

3/ Han gick i våra skogar.
Han bröskat på vår strand.
Han vässat våra pilar.
Han lossat våra band.

4) Hvar skön är kunga kronan
Hvar bletsar stormars hot,
När så folkets kärlek.
Hvar har sin fasta rot.

5/ Hur skön är kunga sporan,
En himmelsk stråle lik,
Skär till de ringas kofar,
Den bänger lugneris

6) Har skön är kungagraven,
När den som bor där;
Har lämnat kvar ett minne,
Som skall välsignat bli.
Slut. Anna Sörenson.

1)

Santmannen.

När solen i väster sig sänker bland skogar och sjöar och fjäll,
 Och stjärna vid stjärna där blänker på himmelens mörkylösa fjäll,
 Då vandrar jag hemåt då är jag så nöjd,
 Då klappas mitt hjärta av glädje och fröjd,
 Och fri såsom fågeln jag sjunger jag sjunger min visa så glad.

a)

Jag har inga sorger i världen med glädje jag brukar min jord,
 Jag älskar den tarfliga hårdan bland grönskande tallar i nord,
 När skörden slår mogen då är jag så nöjd,
 Då klappas mitt hjärta av glädje och fröjd,
 Då slippas jag liden och sjunger och sjunger min visa så nöjd. Slut

Skall dig du höga nord.

17

Håll dig du höga nord,
 Håll dig vår fosterjord,
 Kraft och mod liv och blod
 Liv och blod vi offra för din ära,

2/

Håll dig du fria strand,
Håll dig du hjältars land,
Enighet, trofastehet,

Är dina söners lära: //

۷

Gåll er i gamla berg,
 Gåttar med järn till mårq,
 //: Gåll och har aldrig slar,
 I manhem skola håra. //:

∴ Leve, leve, leve vårt fosterland. ∴ Slut.

Håll dig vårt fädernesland.

Håll dig vårt fädernesland,
 Skandinavien gamla och kära,
 Tugg på din klippiga strand,
 Ty din flotta skall skydda din ära.
 Du har kraftiga män,
 Djärva vikingar än,
 Som i stridernas gung.
 Tega sky Tega sky,

vand!

Glädde gå de i kvar.
Bädda modigt sin gräs,
I det svallande hav.
In de flög. Ohoj, Ohoj.

Brisk vind i segel rår.
Vekla ut Sverges blå och gula flagga,
Briskt moel i hjärtat lät gå,
Ty oss seger i källorna vaggas,
Lyft nu ankaren upp,
Hissa seglen i lof
Emot fienden styr.
Och ge fyr och ge fyr,
Vadden sakran hon tog
Nylle har fienden nog.
Se han vänder sin bog
Och han flyr. Ohoj Ohoj. Slut

Alla fåglar kommit ren.

Alla fåglar kommit ren.

Lärens glada gäster
Lilken fröjd i solens sken
Lilka sänger fäster
Lärkan drillar högt i sky,
Lärens är ju evigt ny,
Gårdens höglid börjar gry.
Sprider fröjd åt alla.

2/

Lilken glädje hör och hör,
Mått lät de brjupa,
Lök och brast och siskors kör,
Låcka upp var siffa,
Dig de önska sommarfröjd
Lilka högt i himmelshöjd,
Lågen står så grön, och fröjd
Ljuder från var klippa.

Slut

Kom hör min vackra visa.

1/

Kom hör min vackra visa
Som fågeln diktar har
Sed godhet vill jag prisa
I alla minas dar.

Land!

Om honom susar bäcken
Om honom talar skyn.
I röda rosenhöcken
Han blomstrar för vår syn.

e)

Och himlen är hans höga
Hans underbara hus
Och stjärnan är hans öga
Och solen är hans ljus,
Och hela världen gläder.
Allt honom prisa får,
Och Gud är allertädes
Ack uti mig också.

Slut Anna Maria Svensson

" Långe sen dess.
O huru djupt mitt hjärta en gång,
Tiden har flytt, Tiden har flytt
Trängde o moder din älskliga sång
Långe och länge sen dess
Alldrig jag glömmar de lyckliga dagar.

Moders då allt mig i världen jag var,
Huru den tiden i minnet står kvar,
Långe och länge sen dess. Anna Svensson.

" Här är ljus och gott allt vara.
Här är ljus och gott allt var o vad livet dock är skönt,
Hör vad för joy bland fåglars skara se hur gräset färgas grönt
Humlen surrar fjärrin förälskar lärkan står i skyn sin drill.
Och ur nektarfyllde skålar dricka oss små blommar till. Slut.

Töken ropar

1 Töken ropar i fjärran skog
Låten oss sjunga gamla och unga
Våren kommer för joy ger den nog

2 Töken ropar här du hörs röst
Erinaka nu letar pilen och alor
Kommer kom och till våra bröst. Slut.

Gläd dig åt livet.

- 1/ Gläd dig åt livet i dina unga år
Plocka dess rosor snabbt de förgrå
Men söker oro upp och sorg
Man gör inget bråge för världens sorg
Och lämnar blommor en osten ärligt
Som ligger vid vägen står.
- 2/ Gläd dig åt livet i dina unga år
Plocka dess rosor snabbt de förgrå
Och kämmas hårdan nu för tung
De kom ihåg att du är ung
Du gifter stormen sakken går
Och vintor följ's av vår.
- 3/ Gläd dig åt livet i dina unga år
Plocka dess rosor snabbt de förgrå
De vänskap tarar läsare av
Skrän blommor ända till vår grav
För minsta tyddes tvärlig ljus
Och stöder som en star.
- 5/ Gläd dig åt livet i dina unga år
Plocka dess rosor snabbt de förgrå.

Anna.

Till tings.

- 1/ Till tings till tings budhavet går bring berg och dal
Kung Ring är det nu förestår ett kungarat.
- 2/ De toger bonden svärd från vägg det stål är blött.
Med fingret prövar han dess ägg den biter gott.
- 3/ De pillar se med glädje på det stålbleken
De lyfte svärdet bra och två på tungt för en.
- 4/ Men slattern skura hjälmen ren blank skall han bli
Och räknar när hon sködar sen sin kild där.
- 5/ De samlas de med skäldery och vapenbråk
Lögspet tings ly himmelns sky är deras tak. Det.

Lögeln.

- 1/ Lögeln på grenen där gungar så glad
Gjör makar vin dens gång stora hans muntro sång
Lögeln på grenen där gungar så glad.

2/

Larkost på vägen blå
 ilar så lätt

Uppåt och ned det här

Kramat dock kasan är

Larkost på vägen blå ilar så lätt.

3

Lossen i livets vår sjunger så glad.

Oj maktar mädlans häng

Lysa hans glada sång

Lossen i livets vår sjunger så glad.

4/

Lalla din äro rakt vägarne klyr

Uppåt och ned det här

Kramat dock kasan är

Lalla din äro rakt vägarne klyr. Slut

Trigarn.

Trigarn vilar sig i mark och skog, ofta nog

Och klippjan är hans kända huvudgård

Och sängkammaren är hans gods svärd

Trigarn vilar sig i mark och skog ofta nog. Slut.

Pånglät.

1/

Vi gå över daggstänkta berg fallera

Dem linst av som aragden sin gång fallera

Och vager ha vi inga våra glada mids klänge

Vi gå över daggstänkta berg fallera

2/

De väldiga skogarnas sus fallera

Så maktiga som orgeltoners brus fallera

Bland susande talar man sjunger och man trallar

Lid ljudet av skogarnas sus fallera.

3/

I människor förglömmen edas gråt fallera

Och kommen och gången oss åt fallera

De py äro vi gånga att sak tienst gångar

Go kommen och gången oss åt fallera

4/

Så glädligt hand uti hand fallera

Vi gå vi till på gata jens land fallera

Det sag oländ som skines oss silver och rufiner

Så glädligt hand uti hand fallera. Slut.

Bonden och kråken

1 Och bonden han körde till furuskog hem på jättens
Där såg han en kråka som satt och gån på jättens

2 Och bonden han vände då om igen hem o. s. v.
Sj. ej mer den kråkan han biter mig " "

3 Men gumman hon satt vid sin spinrock och spinn
Där såg de en kråka väl biter en man hem på jättens

4 Och gubben han spände sin båg för kråkan hem o. s. v.
Sköt så den kråka i bågets trö hem på jättens

5 Och kråkan den förde han hem i sitt hus hem o. s. v.
Nu tafen så stöpte de samt om pennhus

6 Och påttet de saltade moder i bar hem på jättens
Förat om en murstek som går där i fönstret hem o. s. v.

7 Nu skinnat de sydde tolv par skor.

Kärlekens makt (v. sk. melodi. under Paris bror)

Kärlekens makt. (v. sk. under Paris bror)

1 Det var en hästkvall en gång i kastanjellen
Li sjunga där vår kärlekssång och de Ullmanens sken
Li sutta de i en herrö och drömde i hästkvallens
Och glömde bort att inom kort han skulle försvinnas

refr.

Kärlekens stora makt kaller sin kognat
Då tvänne föraktade människobarn
De fångats av kärlekens mystiska garm
De mötas ständigt de där alltid andra gå.
Besögla läpet om trohetens längd
Med kyssar och smek i många

2 Där kärlek tycks räkta än
Jäm i sommar

Då avsked av en älskad vän jag så sorgsen var
Jag gick ombord och kärleksord hon viskar i älskade ömt
Då glad i hög på havets väg jag sjunger liksom endan

refr.

3) Så jinga ären snabbt förbi tiden, fly det är skönt
Jag värde hem så glad och fri till min trohetens lön
Men ty den svek min ungdomslekplikan var gift med en annan
Jag hörde på om tvätten, då hon kärleksfullt sjöng för sin man
refr. Slut.

Köp blommor.

1) Köp blommor köp blommor köp rosen så röd
Snart är den visnad snart är den död
En gång i min ungdom då var jag som den
Sjutton år gammal pann jag min vän

2) Förälska tillsammans i ungdomens år
Jag brud skulle bli så snart det blev vår
Då svek han sitt löfte fast hagen jag var
Förkivlad jag stod med ett barn utan far.

3) På kammen på vinden där himmelen är
Ensam jag satt där med barnet så kärt
Och när han blev sjuk jag vekade om
Han var ju mitt allt min kärleks dröm.

4/

Maskinen jag trampade bad dagar och natt
Dock måste jag mista min käraste så att
En morgon vår herre led höj upp i kär
Det var väl det bästa jag fällde en tår.

5)

Nu är jag gammal och håret är grått
Med arbets krafter har jag det smått
Nu kan jag säga jag är ett plom
O vad jag längtar efter mitt barn.

6/

När klokarna ringa till himlen var jag inn.
Då får jag ro i mitt sorgfulla sinn
Till vila i graven jag lägger mig sen
Slet ingen mig saknar jag har ingen vän.

7/

Köp blommor köp blommor köp rosen så röd
Red innan afton blomman är död
En gång i min ungdom då var jag som den
Sjutton år gammal pann jag min vän. Slut.---

Julsång.

1/

O du härliga O du saliga
Nödebringande juletid
Krisigare hålsad
Lärlden är frälsad
Lofda, fröjda dig o kristenhet.

2/

O du härliga O du saliga
Nödebringande juletid
Heliga ordet
Mänska är vordet.
Lofda, fröjda dig o kristenhet.
Slut.

Pilgrimsång.

1/

Hertig är jorden präktig är Ede himmel
Skön är själens pilgrimsång
Genom de fagra rikena på jorden
Så vi till paradiset med sång.

2/

Licko av domma, lidervan försvinna
Släkten följ o släktens gång
Klobig förslummas luren från himmeln
Själens glada pilgrimsång.

3/

Singlar den sjönga först för markens herdor
Människorna ett gott behag.
Frid över jorden mänsko gläd dig
Dess frälsaren är född i dag. Slut samma.

Valb. (under Toris brän.)

1/

Det var en gång en sagasång,
Och solen sken så klar,
Och blodet brann och han var kär,
Och hon blott sjutton år.
Det var en gång en sagasång
Allt vad en saga kan bli.

Refn.

Det var i vårens kväll
En kväll i rodnar maj,
Mins du hur björken den doftade vår.

Lör vinden smekle ditt lockiga hår,
Och blomman som jag brädd
Till kransen du ha knött,
Lär hjertans kranz i den skimrande kväll.
Kärlekens kväll i maj.

Den svenske stollisten. (Skepp ohj.)

1005)
När vår flottes raska gossar gåll ombord och ut det brår,
Bland bränningar och skår
Han har sin kust så kär,
Och med jubel hälsar han den svenske flaggan gult och blå,
Som manar all i präjd och sörger ständigt redo stå.
(Refr.) Kära gossar vart ni segla
Erlöm ej bort er tillå vän,
Ty hon följer er på färdan,
Önskar er tillbaks igen.
Svenske gossar vart du seglar,
Erlöm ej bort din barndomsstrand,
Håll ditt hjärta ståls i brand,
Lär din flicka och ditt land,
Skepp ohj. Skepp Ohj.

1006)

Och han lever glada livet när sedan går i land,
På fjärran utlänsk strand,
Men knyster inga känd,
Ty där hemma sitter hon som var hans sinne aldrig går,
Till henne varje ledig stund hans längtans lenke trär.
(Refr.) Kära gossar,

Ländrings sång.

1)
Vi vandra genom skogen en höj som man
Vi gossar och fjärteglada jäntor,
Sprick många speklar i med i vårt lag
Och söker lysa in i alla gläntor
Och höj vad sängen skallar
Bland granar och bland tallar
Och alla pojkar lysa de lysna till vår sång
De lysna till vår sång. de lysna till vår sång
Lär jullande vandringsång.

2)

Vi vandra upp på bergen som lockande stå,

Li vandra genom såda lyar,
Och vandra om i himmelsk, under strålande klår;
Och vandra gungar till i samman av steg och
Och höj i alle ansträng om i steg och
... fram med och till oss springa,
... i glödför och i sol i glödför och i sol,
i strålende sommar sol. Slut. H.

Bredsång.

Lär är skola i minnet skola
Lär är skoll det flygta blod
Lär är skoll så i minnet skola,
Blott för miger av övermod,
i Breden är och skoll förbli.

Livet högste poesi. 111

9) Alla äro vi ju lika
Bädda utav samma ätt,
Fattiga såväl som rika,
Äro samma i minnet rätt,
Lär är skoll den sterke de
På den svaga närhet.

3

Lär är nycka man prän make.
Lär är sora moders son,
Lär är skoll de små förskola
Blott för kriget dagligt bröd.
Lägg en alla vapnen ner
Låt oss sluta origg
slut

Lud vel vem som hyrser dig nu.

Jag har svärmat bland flickor i ungdomens år
och jag hade den rätta jag form men jag ijt
av herxning vod lycka bestod, och mitt hjärta
för var och en braue. Men i lyckhet så gir för
för min rye stod ett namn och i mitt öra där
klungar en röst men i minnet jag sluter dig
ömt till min famn och jag spärjer med bärande
röst Lud vel vem som hyrser dig nu vem som
famnen dig nu vem går väl hyrser din barm
så varm läppar små igen blö och vem har
mat himlen du höjt därför den andre du höjt
Här gela såll vid ditt hjärta jag dröjt.

2
Gud vet vem som kysser dig nu.

Lill pojke allvar du korrina dig en an-
an stund tänk på henne som
kärlek du bjöd, nu du rökter
en annan din rosiga mun som av
givarste kärleks ord bjöd. Skim
bart all din sorg ty som vinter,
och när skifter ty kan bländar
naden lång, varför byr du denna
du byrte i går med ett bende
spårjer en gång. Gud vet o.s.v.

Under Paris bror.

När våren kom med sol och
gräs och blommor i stora gång
med bäckars sort och björkars
sag med präjd och pögel gång.
Då kom så glad till Stockholms
stad en prästen så liten och nätt.

Pojk)

Hon satt där så lugn och sådd
var enkel och anspråkslös till klädd
Hon satt under grönskande hassellöv
gör henne var livet ännu blott en löv.
Dnart kom där en liten, men som helt
hennes hjärta vann men och den
kärleken aldrig bestär som tänker
när det är vår.

2

Men om de södra ägg ta man äter
präst och ring de gjorde sig ett liten
bo av nästan ingenting, när sommaren
gätt hon fick så brätt ett strå sine
ger de igen men nästa år när det blir
vår kom hon hit med en annan vänn.

Pojk)

Hon satt där så lugn och sådd
Hon lita anspråkslös till klädd
Hon satt under grönskande hassel-
bäck och gör henne var livet ännu
blott en löv, och nu sätter äter bo
men den kärleken sällan bestär
Som tänker när det är vår.

För varje kört hon är far är för
till Italien men kom till Sverige
varje vår och satte bo igen. Hon
flyktig var men giv mig svar
var fins väl en kvinna som
icke är det. Hon lovar runnt
men håller taunt. Det är kvinnans
specialitet.

Red) Hon sitter på blyg och röd
i fjärran och vingor klädd
hon sitter i kappan av barret blyg
och för henne är kinderna blott
lek. Till kört är hon stödd på flykt
från det lilla bo hon byggt sig och
hon var ju en svake. Men hon flytt-
fågeln sinne full.

Blomster glöden!

Ljliga jänsta lekred av sorg
spanar i väntan nöcker sin korg.

Prjmt hennes klänning skraller om
Knappast en pränning hon har till ett bröd.
På bräda sulor bring staden hon nämt
Lij föder och sunder har aldrig har bränt
Hon står sig igenom så gott gott håll
Man höjer hon så du men dåligt lund
Köp blommor, köp blommor och blod
från morgon till glöden är visen
och döl.

Ljliga kvinna på pröverad
Köps av henne blommor och blod
Lena är de veta henne nara
Hitt i en blygga på en par av rana.
Med handen på hjärtat hon vaktar pramat
Och myggen den darrar av undertryckt grät
O det var i honom hon gaff och allt
Hon tog hennes boder och sock henne kallt.

Köp blommor, köp blommor o. d. v.
Då en baltetens sjärna i frakt
Lar hennes blyg och skönhet och smekt.
Härliga tiger bykande blyg.

Min finns blott strider sorgar och nöd,
Sick ung döms glädje hur hastigt den flyr.
Den stils som en blomma när hastvinden
Min framför teatern hon står på sin post.
Där ler hon och ligger i solken och gror
Här blommar, köp blommor o. s. v.

Mitt svärmeri.

1) Det har gång på gång mig hänt
Att en dam i Blockholm sånd!
Anonyma små bl bl eller med
Med de vackraste buketter
Och i dag hon skrivit har
Att hon här i eftern var
Lunken är galaf
Här i denna sal
Finns hon mitt ideal
Och Gud allena vet var hon har sitt sig ner.

Räfr.

Mitt svärmeri är alltså här

post jag vet icke vem han är
Det är så trist att icke veta
Vad han kan heta som har mig här
Och aldrig går mitt hjärta ro
När han är så inkommit
Jag känner att han är mig när
Den som jag älskar är alltså här.

2)
Jag är både stolt och glo,
Och jag frågar mig var de,
Att hon var och att hon jager
Är hon fylldig ~~fullig~~ eller mager
Är hon mörk med ~~hobvord~~ här,
Eller vacker som en var
Såg är hon brunett är hon smält bokett,
Har hon glatt och trevligt sätt
Att hon är så som på det är jag säker på.

Räfr.

3)
Är det ingen som har sett när hon köpte sin biljett
Kontrollören kan måhända säga var jag mig skolländ
Ni som plåsen skuffat ni kanske också säga var.

kanste hon det är hon som sitter där
hon ser och ser det klän.
ett leende jag fick och såg ni vilken blick.
Räp.

4)
Om hon blott förstode de att en liten vink mig ge,
skulle hon mig lycklig göra om min ton hon vill höra
om hon står till vad hon skriver i ett så charmanta brev,
då ligger livet blir fullt av poesi.
och smått pikantieri. Men värst av
allt jag vet är denna oviss och.
Räp.

5)
Om det är som du har mig här
så må du säga vem du är sy an nas
må på knö jag falla för nästan alla
som sitta här och aldrig för mitt
hjärta ro om du förklarar inkognito.
Jag vill du bli min hjärtans kär?
Så får du säga mig vem du är.
Gud.

Under Paris broar.

1) När man på båt sig roar.
Abled resa till suresnes,
Passerar man de broar.
2) Om dagen i en lyftig slömn.
3) Lorn spänna floden Seine
Paris därefter illar.
Man kommer går,
Men som en dröm.
Mot kvällen alltting illar.
Rep.

Dit under smyger då,
När mörkret faller på
Glödder allt lyst under broarne för
Gångplats för intet och "loulouisme
ill faut!"

Friluftshotell man får
Förstklassigt alla där,
Vatten, parfym, allt för intet man har,
Glasar man också på.
Gudet, när dagens tid är slut

Han möter sin Nini:
"Goddag, min lilla kom med mig ut,
Din namnsdag fira vi.

Buketten här,
Som liten är,
Doch tag, mitt hjärta bänner
Eft. för dig uppå en stig.
Dit maners ljus ej hindrar.

Refrång.

Broarna över Seime
Gömma oss godt min vän,
När man en bostad betala ej kan,
Han under bron man dock träffa

varann ~~stör~~
öga i öga då drömma om rynder bli,
Äskling Nini dina kyssar fålot
Göra mig lycklig så.

3
Se där en stackars kvinna
Som söker i sin nöd för sina små att finna
En lödd ett stycke bröd

Lilla gramma öde lida de
och natten faller på
och modern ropar, Gud mig ge, ett skydd för min smärta.

Refrång:

Finna de så en hanna slutna i natten gamm.
Glömma sin hunger i drömmarnas land,
Glömma sin smärta vid Seime strand
O den som hade blott, styrka av himlen gott
Bredt lät all lindra bland synd och brott
nödvaldas hårda lott. Slut.

Andersson.

1)

Andersson är min brödarade vän
Han är den bästa i bland alla män
Dickena ögon och ricket ett hår,
Och hör hur hans hjärta det slår,
Barna för Andersson allting jag spar,
Andersson skänker jag allt vad jag har,
Jag är så kär in så jag tror jag dö
Du tröste mig här mitt smär

Har leggen berlog på allt god jag får
Min sparbanksbok tog han från mig i går.

Refräng.

Den här han fått av mig som lån
Andersson Andersson och känner jag rätt.
Herr Andersson låner jag aldrig åter från,
Hörbar om ett pack ifrån hjärtan ner till den klockan
Som inte ens kunna säga tack
Glen är smord med syndeliken
Min lilla herr Andersson,

2/

Andersson strida i förgår ett lass.
Med ibland annat en sliten moders.
Kärnalar, löshår och öderholung,
En pralle fast den var för brägg,
Strumporna hela hänger mina ben.
Håller ur långt en min gologen.
När han sig smörer för han är kokelt
De ryker lätt en kross ett,
En landborste fick han utav mig i går,
Som jag har skitit på i några år.

Refräng:

Den här han fått av mig som lån, o. s. v.

3/

Barnboken som jag fick när jag släpptes från
Skrettandes klänning av mackapalam,
Andersson lyder att han skulle ha
Och i fan se mig förstå
Andersson berättar denna känner vi den
Plut han jag offra för denne man,
Får allt vad man uppoffra kan
En art är på tiden att vi får bli släkt.
För skuldens skärpa har Andersson släkt.

Refräng:

Den här han jag fått av mig som lån o. s. v. Slut.

Profs visan.

Förfar skola människor strida,
Förfar skall det ljutas blod
Förfar skall så många lida
Blott för andras övermod

%%: Freden är och skall görbli
Livets högsta poesi. %%:

2) Alla äro vi ju lika
Bädda utur samma ätt,
Både fattiga och rika,
Ha vi samma mänskorätt,
%%: Den starke
Och den svage nederslå, %%:

3) Varför loga man från maka
varför ^{loga} rora moders son
varför skall de små försaka
Blott för kriget dagligt bröd.
%%: Läggen alla vapnen ner
Så oss sluta erig fred. %%:

4) Mö det bliva fred på jorden
Fred i varje mänskligt bröst,
Krigets döi en saga vorden
För ljuda fredens röst.

%%: Honore att verka på
För varandra nederslå. %%:

5) In som föds i nattens linnor
Bliv det ett fredens år
Både för din gysningstimma
till att läka krigets sår.
%%: Fåken vandra hand i hand
För ett lifadt brödraband. %%:

6) Om krigets dystro saga,
Nu i fred sin slutpunkt få,
Må vi blodet bort på tvaga.
Göra himlen åter blå
%%: Och så till den högste bed,
Det må bli en erig fred. %%: Slut.

7) Bonde dottern i Lorpargossen.
Barndomskärlek åklafinner nog ibland,
Hon var bonde dotter Lorpargossen var han.

vilken vöda, dessa böda
han var fattig han var rik,
Men vem kan väl råda lyftra ödetes plik.

2) Från sin bandoms dagar älska de varxamm,
ödetes grymma dagar men ej undflyg kan.
Barma åren, ungdomsåren,
dessa kärlek, dessa grön
Ofta nog så får ens kärlek ingen lön.

3) Blidom far ej gi

Mors belöften hyddes eller
Kors på Ydes grav.

1) Mors belöften hyddes slår vid becklas got
höga granar spjåda den mot stormens hat

Men där inne

Jorgens minne

Linet storm en ros brät av

2) Oh på strand vi finna kors på Ydes grav.

3) Allred skön som våren drog mot fjärran färd,
Blid mod spjåda hänen Yda grät på strand
Jå att skida.

Glöm ej Yda

hennes kärlek hennes trö

Lofligt skall han lida åter kommens ro.

3) Enda datterns smärta lär den gånles brät
Omt hans faders hjerta skundat att ge tröst

Jörg ej Yda

Till dess sida

Inert jag allred åter får

Blatt på din skal Yda jag en valfärd går.

4) Ida gick på stranden lik en enlig hemm,
Rilade i sanden mängdet ålskat namn.

Morgonhimma

Midnattshimma

Suckande, hon andas här,

Mänens bleka strimma finner henne här,

5) En förtvivlad slagen Ida såg sin far
Redan skuggad för dögen gubbens öga var
Dödsminnuten

En förflykten

Döden redan kallar mig

Alfreds tro är bruten han har svikit dig,

6)

Hvar på Idas grav

7) Minnabelupen byggd står vid Räcklar gat,
Höga granar skydda dem mot stormens hot
Men dörrarna öppna minna lida stormens bot
An på strand vi finna kors på Idas grav

2)

Alfred skon som i ären drog till fjärran land
Blek med spridda hären Ida grät på strand
Stäckars Ida var all lida döda små sorgsång
Kraft att ensan strida hennes hjärta här.

3)

Snart går bleka kinden blomman flytt sin ros,
Liksom syns oss vinden löfjas röderna ros
Långfyllt öga med det höga följande hjälper hjärtats lön
Locket biter föga färdighet blir det lön.

4)

Enda dottern smärta lär den gånles bröst,
Dmt hans faders hjärta skryndat att ge bröst
Sorg av Ida till din sida snart jag Alfreds dotter är
Blott för din skull Ida jag en valförd gör.

5)

Ida gick till stranden lik en enlig hemm,
Rilade i sanden mängdet ålskat namn
Morgonhimman midnattshimman suckande hon andas här
Mänens bleka strimma finner henne här.

6)

Skyhögt böljan svallar över havet bryn.

0
Gökan ryttigt knallar blisten delar skyn,
Shepp förstöras nödnep höras vraken ^{småt} skyns
På en vågen föres många uppå stund.

1/
Nu förstärken slagen i de sög ringar,
Redan skund för slagen gubben ög i nor,
Ledsminuten är förfluten tiden redan kallar mig.
Åfreds tro är bruten han har svikit dig.

2/
Nu sin hand han lade i sin dotters hand
Ett parval han sade gick till friden land,
Leden dringar sina mörka ringar med ett humblat smickantlig
Samma ängel bringar ihop sig till Gud.

Arholma Låsen.

1/
Nordanstormar vänder, stillo skugga länden, lyssnen till
Lagorden vid Arholma ö. Vinden stillo klogan
vill i vågorna jagar vemadefulla sog om Arholma ö.

Ref.) Måga tyende stoppar på brisande hav,
Sjunga af de brödlige slagen i kvävar
Sjunga sin sång över brisande hav
Sjunga Arholma ö.

2/
På det normor spinner vemadefulla minnen
Sjunga minnen om Arholma ö
Sjunga i tiden gräpning nordanvågans lyfning
Sekte lordens fläpning vid Arholma ö.

Ref.) De sjong musiken en anna melodi
Sjunga fruns klogan och kvävar
Sjunga om människo öden där vid
vid Arholma ö.

3/
Många natt på stranden systers människoanden
Väskande med handen mot Arholma ö.
De fick människo anden högre makters maning
Lagorden fick sin danning ^{på} mot Arholma ö.

Ref.) Sen har den sorgande anden fått ro
Sjunga söka vid stranden sitt ro
Sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö.

4) Lock för nordanbruset, lock för granskogsljud,
Lock för blankfjys huset vid Arholma ö.
Lock för gång i skogen, lock för dans på logen,
Lock för sängen bogen om Arholma ö.

Sommarså.

Nu är det sommar nu är det sol
Nu är det blommor och blader,
Och i solen lyser varendas ljod.
Var löv och fjäcke är så glöder,
Nu kan man sjunga vad livet är.
Nu kan man sjunga och skratta
Nu kan man med sin lilla mö
Nu kan man dansa hela natta.
Hajsan ja så innerligt gla
Så att ja kunde springa arlat
Och kyssa tjugo flickor i rad
Utan att tappa andan.

2) När spelman kommer och folket går,

Så blir det fard uti bena
Och blodet bränner och hjärtat slår.
Så fullt grått i ja menar,
Ja kan man sjunga vad livet är,
Bländ granna löser och blommor,
Så kan man sjunga vad livet är
Så kan man sjunga det är sommar.
Hajsan ja så innerligt kär
Så lilla lösa för ja hålla dej så kär
Längst uti skogen, jag dej ser kär,
Där bara månen ser oss.

3) När allt blir stilla och allt blir tyst
Och skogens skärmar de röra
Och flickans klappar som nuss jag lyssat
Vad tror du väl att de mig lara
Men inte säger jag vad de lara lara mej.
Men fråga månen som lyser
Han ser ju allt men han skrallas ej.
Han lara lara under lugg och lyser,
Hajsan ja så innerligt trött

nu ska jag sova, sova så sött,
Månen den lyser, lyser så sött
lyser i sommarnatta.

Lilla gråhållan.

1/ Glad blir mig hela världen,
Med all dess sk och tång,
Gag med mig för på gården,
Du frihet hela fång,
Gag vill blott le och dansa,
Med blomster mig bekransa,
Gag är så glad så ung så yr,
Gjett mig bruzz.

Refr) 9 stapp i stapp
Med munter takt
Gitt lilla hjärta slapper
Lick, lick i lock

Men och har mamma alltid sagt
Giv akt för pabba gossar

Det blir så lätt kontakt

2/

Och tuental av gossar
De löpa mig omkring
Gag helar och gag brassar
Och läsa om ingenting
För gossar finns det göttan
Och inte har jag bråttom
Att bli som mamma stor och tung,
Rej för då ung. Refr.) 9 stapp i stapp

3/

Men hör du gosse till du,
Du står och hänger läpp.
Du står du där och hänger
Kom för med mig i en stapp.
Så låt oss sorgen glömma,
Och glädje nektan lämna,
Och segla så i himlen inn.
Käraste min. Refr.) 9 stapp i stapp i munter takt.

Låga flickorna.

1)

Här Svensson som bor,
 Hemtjänstens baron,
 Han blev dödligt kär
 I kassören där,
 Han var mycket rejäl,
 Aldrig räknade hon fel.
 I huset Svenssons bod.
 Var han en klenod
 Från morgon till kväll fick han knoga
 Att ge kistorna på allt var han noga.
 Och när Svensson en kväll,
 Tog en kys med en smäll.
 Så han bara eck!
 Såg Svensson tack,
 Så hjärtligt han aldrig drömt,
 Han viskade så ömt.

Rp) I Svensson, Svensson min lilla Svensson,
 Glöm inte vad vi kom överens om.
 Att du mig kistorna på allting ger.

för man kan aldrig veta vad som sker.
 2.

Och ett år efteråt, blev det bröllops med stat,
 Med champagne och lyx, telegram vad lyx.
 Deras smekfrömad gick, efter sedv anligt skick.
 Men någon den dag slut, då gick Svensson ut,
 Han sa! jag på dej gamla galanla,
 Nu går jag ut och träffa bekanta.
 Han gick ut på kafé, och kom hem blockantre,
 Det var inte en allt, mot hans äkta häft.
 När det blev kassabrist, så lilla prun till sist. Rp) Svensson

3)

Så förflöt ett år, det blev vinter och vår,
 Men för Svenssons man, han var likadan.
 Och en kväll kom han hem, det var vist blockan fem,
 Så stek lilla prun, ifrån sin palan,
 Jag dig nu skall bereda en glädje,
 I familjen har kommit en tredje.
 Ja det var nog bra, och vist sjuttan är jag gla.
 Men det säger jag dig, så bli och ^{stilla} för mig
 Så hjöt hans livs klenod, en liten tårflod. Rp) Svensson
 c. s. v.

Farväl förtjusande mö.

En sjöman ålskar havets väg,
vid vågornas brus,
När stormen skakar mast och tåg,
hör stormarnas sus.

farväl, farväl förtjusande mö.
Jag kommer väl snart igen.

2.

hon viskar ömt och ljunt mitt namn,
vid vågornas brus,
kom snart tillbaka i min famn
från stormarnas sus.

farväl, farväl förtjusande mö.
Jag kommer väl snart igen.

3.

Min bögna flickas varma kys,
hör vågornas brus
för sista gången jag fick den nyss,
hör stormarnas sus.

farväl, farväl förtjusande mö.
Jag kommer väl snart igen.

Elsborgs visan.

Den blomsterpryda gondolen gled,
Uöver Elsborgs böljor ned,
Det var så hemskt i den lysa natt

Jim och jag.

I

Jim och jag var vänner alla dagar,
från den tid vi i vaggan låg,
Jim han hade aldrig tid att klaga,
alltid tur att flyta ovanpå.

Ref. Lyckliga Jim, men stackars, stackars
mej, lyckliga Jim, ~~men stackars, stackars~~ vad
jag avundas dej.

II

Jim och jag bleo här i samma fläcka,
Jim fick ja, men jag fick flickans nej,
Jim, han visste sig att vackert sticka,
men det sköna aldrig föll på mej.

Refs. Lyckliga sim, men stackars, stackars
mej, lyckliga sim, vad jag avundas dej.

III

Tiden gick och sim gick till de båda,
blott en änka efterlämnar han,
nu han vilas bland de rosor röda,
jag har blivit simmers änkas man.

Refs. Lyckliga sim, ~~stackars~~ men stackars,
stackars mej, vad jag avundas dej.
Slut.

"Kalle's vän"

1/ Hejsan goi vänner nu är jag här igen.
Ja, skå sjunga en visa fört er ja om igen,
ja skå låna me klämm, för ho handlaromendring
Som blev bedragen utav sin lilla vän.
De va karl, vi kända karl i knuten,
Som inte e så sluten, och röder om buten.
Men nu e han som en blommas bruten,
Och går här på jola och väla sej änn.

2/ Han rikade bliva i Maja så kär.
En gång när i skogen de plockade bär,
Ingen undrar väl på de, för så Maja ho va mö
Och hon var på kinden så rosen de rö
Karl han sto där å skäva på knäna
Och sen sa han de nassa skulle fälla be na

Ja älskar dej, mä tankarna så rena,
Om du vill bliva min "gull" & söt vän.

3) Maja hon roarna och svaras om så, ja g'nå pojkas
för att i pojksällskap gå vill väl mera till en så,
Men nog har ja tänkt att ja dej skulle få,
Karl o Karl här har du nu din flicka,
Och kalle stå o hicka o på Maja blicka,
Sen le' stan vi far i nästa vicka,
för att roa vårt unga sinn också.

4) Till stan de foro en solommar dag,
De äto och drucka av allahanda slag,
På teatern de va, för de nogt skulle ha,
Kalle va så lycklig och Maja var i gla,
Sen gå vi dit där folk de vinna pengar,
för hyckan brukar hänga efter ^{lamma bonas} ~~lamma~~ drängar
vinna vi so slippa vi o slänga o ^{slippa o slänga} ~~slippa o slänga~~
^{po klöver vallarna,}

5) Och kalle han köpte en lott till sin vän
10 gånger tusen hon vann uppå den

Och när vinsten va så stor till Amerika hon for
Och kalle går och väntar i väntar änn.

Men nu e hon där me alla sina pängar
har tänkt uppå Nu slipper hon i slänga efter dumma bonadrängar
Men kommer hon igen vill kalle henne sätta
Uti en stor och järnmiddler bur.

Fröken Agnes kärleks-öden.

Fröken Agnes uti dystra drömmar går,
Uti nattens tystnad ingen so hon far,
Fastän rummet fyllt och hon är siden klädd,
Och hennes sömn den flyr uppå spets prydd bädd.

2) Uti nobla kretsar uppå bal och fest,
Släckars Agnes måste vara med som gäst,
Hon spelar damor fastän ryggen ser,
Att hjärtat lider när som munnen ler.

3) Hon suckar ömt en tår på kinden varm,
Varför blev jag ike fattig född som han,

Att vara glad och fattig vilken härlig lott,
Mot att rik och mäktig bo i gyllene slott.

4)

O, grymma öde varför blev jag född,
I kvalfull längtan blev min tid förödd.
O, varför blev jag till dessa saker förd,
Som endast vittna om flärd och börd.

5)

Torparsonen Gustav jag ej glömma kan,
Sex år har flyktat sedan han försvann.
Ej ett ord till avsked, ej en enda rod,
Ranke vilar han i den kalla grav.

6)

Nu har jag gjort så mycket som jag kan
och som fördras av en gentleman,
jag har varit kvinnans slava
hennes man och vän och mycket mer ändå
Men det räcker ändå inte till
kvinnan vet ju knappast vad hon vill
Gör man så, eller så är de inte bra ändå
Men en kvinna är bra att ha.

Skall vår jord så närjas
utan krigets meniga blod?
Finns det intet som skall närjas
skall det sködas som en lund?
Innan fredens blomsta ljunder
och förkunnar frid och skönhet
all försening som den ljunder
blöcke, O sällig skönhet, Ja skönhet.

Och hur många fredens bering
och hur mycket välskiktet och
närjas utan all försening
närjas kanske snart av dem.
I den gätr eda part de ej minnes
maka, barn och bering, här
men barn värtighet för minnes
där som värtighet för minnes.

Se vi icke Mekan, Modern
der hon står en sorgens bild?
Bort de stora Manken, brodern
blicken återur bygelns vild.
Det är kanske sist gången
de se varan på denna jord
så skall det snart bli för många
O kan den giv ett bröstens ord?

Hör vi icke klagolåten
sprida barna lappor små
lörd part spröden utan gräten
kan vi den dock minnfäst?
Hör vad litten sorg och smärta
nu skall för till kriget gå!
Brutet när och många faders hjerta
nu kan lemnat barn små.

Och i krigets fotspar strider
fram till mycket sorg och nöd
och en annan strid fram strider
kampen mild för dagligt liv
Hungern spar sig till och gläntar
invid luga strömans döda
Färdigt där för bröd man väntar
Med sorg och minnes tid för sin

Om en tid vi ännu hoppas
vi för ej falla nedet är
Ty kom en stann präden kring
Var som en natt är oss igen
Så skall prädens kloka ring
om för kunnat hört och klart
Prädens sköna källring bringa
Kloka ring, ring snart för kunnat

Myrten bruden.

1.
Glästar ~~glästar~~ bjälkor klinga,
gälar samlas bruden står,
myrten krönl fast blek som döden
~~blek~~ en gravens vålnad går.

2.
En hon älskar, den hon för sig
en hon hatar, inga mer,
han skall nu bli hennes make,
hon om nu sin hand hon ger.

3.
Lova honom loget älska,
var för skall hon ljuga iså,
var för får ej munnen tala,
det som hjärtat kan förstå.

4.
Far och mor de ha så velat,
nyss hon lögnen charas och gul,
av grundtankar en ängel, det

som ej fallen var följt.
5.

Dansen går i nya virklar,
varje kind alljäring står
Endast brudens öra som drickas
ur mält i den kallalv är metan

men de bröder fram en yngling
bjuder bruden upp till dans.
de får hennes kinder löras
skinrande likt himlens glans.

Den här gången är den sista
lindas jag kring dig min arm.
våra hjärtan måste skiljas
farbror kärlek brann så värmt

Dansen slutar händer bryckas,
öga djupt i öga ser.
djupt för det är sista gången.
det får aldrig hända mer.

Våren sommarn har förflytt
härten hopat gula löv.
kring de mossbeläpna husen,
berta i den lyste stad.

Där en gräs med friska blommor,
bruden flyttat dit helt nys.
hennes läppar voron slumme,
ljur men kall var dödens kyss.

Sjömannens hemkomst.

ifrån fjärrande land,
hem till fädernesland,
kom en yngling på glänsande väg.
hoppet lyfte och log,
några lönar han slog,
på sin harpa när hemmet han sög.

2.

Friska ertag och vindar
 för mig snabbt som en hind.
 för min farkost på böljande sjö.
 och i fjärran jag ser
 hur du mitt mot mig ler.
 du min barndoms förtroliga ö.

3.

Där min ängel hon bor.
 och på henne jag tror.
 hennes kärlek är bättre än guld.
 Utan kärlek hon har.
~~han~~ mot min äldriga far.
 varit mer än dotter så huld.

4.

De nu skymtar där fram.
 mellan granar och tall.
 Lilla slagan med fönster uppö.
 strax därvid på en höll.
 står det lilla kapell.
 med sin spira mot himmelen blå.

5.

Till de älskade två.
 har väl brevet också,
 varit framme med hälsningens bud.
 och av kärlek så varm.
 och med längtan i barm.
 Och av glädje i ögat en tår.

6.

Nu är stranden mig när,
 men jag ser ingen där.
 eller är min blick så befängd.
 jag kan inte förstå.
 att i fönstret också
 ingen synes och fönstret är stängt.

7.

Nu han locke i land.
 och sin julle han band.
 Och hans hjärta det slog utar fröjd.
 glatt han går en ot bryn.
 hörde lärkens i skyn
 Gålla Puckeljänet så glad och så säll.

För mig uppgår ett ljus,
 de ha gått i Guds hus,
 Dit jag också helt säkert skall gå.
 allt i sång som i bön.
 prisas Gud som på ön,
 Har beskyddat de älskade två.

9.

Blod han gick i sin hög.
 på kyrkogården han såg,
 Två gravar som gravas där nyss,
 ej hans aning bedrogs
 och hans hjärta det slog,
 så att varje dess slag kunnat höras.

10.

I de gravarna nu
 voro gjorda de två.
 Som han älskat så högt uppå jord,
 han ej mera dem fann
 och hans glädje försvann.
 Och på lutan han kvad dessa ord.

Tröttna ej friska vind,
 för mig snabbt som en hind,
 För min farkost på vilkladda skum,
 för mig först från den ö,
 där min kärlek sögs dö,
 Farväl du min älskade fader och brud.

Hjärterö - valsen

Hjärtans kära mö lilla vän
 uppa Hjärterö. Minnen lysa klar
 uppa bygga vi valsen farfar är fläng
 och dragspelsnall. Fajen vals i
 minstenskväll. Lilla vän en vals uti
 minnen glans. Du min skatt här
 skall valsa i minnet.

Refång

Hjärtans på Hjärterö
 Vi murar och gör lilla raka mö
 Ämnas vals vid dragspelsnall
 Och sen skall vi svärma i minstenskväll

2.

Många flickor graus vill ha mej full
sin gästman

Jag får många vink, men jag ser ej ellögna
Jag g. tiller alnär mer, när du ser på mig och ler,
Lilla vän en dans uti månens glans.
Du min skatt här ska pröjas i natt

Refräng.
3.

Ringa fin av gull, vill jag ge dig kärlek
Uppå hjörternä, ska vi bygga vår stuga nö,
När i stormig höstkväll,
Skall en månad spisehåll
Lilla vän en dans uti månens glans,
Du min skatt här ska valas i natt,
Refräng.

Gleselby - Steppen.

Gleselby är sommarfluga
Gleselby det heter duga.
Där man visor får sin skönhet och får pris för den

Min vän

Anna Svensson

Lyar gorrens klagan.

1/

Långt i syd du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Där cypressen och kastanien,
Doftar mitt vid Ekrons stånd.
Där en mörkögd yngling bader,
Lig i solens varma glöd,
Där den röda rosen doftar
Som vackra flickans kind så röd.

2/

Med min lyra får jag vandra,
Ensam kring på prämmad stig,
Hälad spottad av de andra,
En droppe vatten nekas mig,
Ingen av min klagan röres,
Ingen ser min lyres nöd,
Bort från hus och hem jag går
Lär så snart min stämma

33/

Ingen för rigen argas
Här ett väpna

Han får vila sig på ingen,
Lova i bland ubars hjord,
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna hemlandsång.
Livets smärta bliver lång,
Och livets smärta bliver lång.

4/
När jag så för folket sjunger
Lärar i mitt öga slår,
Men mitt hopp så fast jag klänger.
Dö till framtids bättre år,
Jag vill hem till Spanien,
Där är kallt all andra stad,
Jag vill vika vid kastanien,

Kallig men dock hjärtglad.
I ordeligrän brängen,
En oftonslund,
Allt på blomsterängen,
Till en blund.

I sitt hus vilor,

Spaniens eld,

till. Slut.

1) En fänges klagan.

Är inom galler i tysta kvällen,
Jag sitter ensam i mörka cellen,
Och mina tankar dräna här
Igenom galler till friheten.

2) Bortskild från världen och fåglars kvitter,
Jag ber en korn här som jag nu sitter.
O klara sol släpp en stråle in,
Som kan upplysa mitt mörka inre sinn.

3) Här varken ^{sol} eller måne blänker
Lå tyst och ensamt när jag betänker
O grymma öde vad har jag gjort.
4) Jag värför steggar du mig så här

Jag sitter här liksom stockars
Min cell jag liknar vid mörka
I cellen vilar med bleknad
200 hans namn är. Lind

5) När brödens grenar d
Och aftonvinden

Hopkruppen uti en dystra vrå.
Till löven surring jag lyssnar då,

6/

Den mat jag får de intill mig kastar,
Sen slänges törren och tiden kastar,
Sen får jag uppå golvet i min bur,
Min mat förtära liksom ett djur.

7/

För uti mörke som dystra m natten.
Jag har ett bord och så en skål vatten,
På bordet ligger även en bit bröd,
Så nog jag slipper att lida nöd.

En jag hoppas frihetens dag dog skall komma,
Uti frihet släppes alla fångar,
Då med jubel i min unga själ,
Fångbygd skall ta ett ömt farväl,

hurud jag vill nu vita,
Varne med hoppet i lo.
Svenskall blive fri.

4 staveri Diktad av Karl Lind
Slutet M 29 Rier.

här man blott i mässing dansar.

Grabben stunsigt runt sig svansar.

Den han lärkat sig i böljan med sitt ^{sin} ^{hän} tjeje.

Hej grabbar i simby

nu er fått ett mölle här

och bada ni så där.

slappa ni så här.

Den är så hyrens kul

Där slappar man i mässingen och kåkar i ett skjul

2. Hesselby

Hesselby vid Mälarns stränder.

annat är än stadens gränder.

Hesselby har paradiset alla A. germanit.

Fickonlörens tid är inne.

här är livet på en pinne.

går vid pukors och trumpetens klang

grabbar vi svänga vår fina vattenstap

Och ingen hänger läpp,

Och ingen säger släpp,

Tjö slappen vid Hesselby den är så hyrens kul.

Där dansar man i mässingen och kåkar i ett hjul.

Den man hela veckan travat
uti stan och bara slar al.

Grabben får på söndan ut till badet med sin tjej.

Först får bana sig en doppning
sen annan slapp ut utan doppning.

Adam med sin Eva och för kalas.

Glöj grabbar och tjejer för i.

För det är.

Där blir man köck och bry.

För stegen vid Glesrelby det är så hyrns kul.

Var dansar man i mäsingen och kallar ett hjul.

Skivorna av

Anna Persson

Tjöröden 16 maj 1920.